

выходить во Львовъ що Вторника, Четверга и Суботы
(рубль рускихъ святъ) о 5-й год. поп. Литер додатокъ
„Библиотека наизнам. повѣстей“ выходить по 3 печат. ар-
хивъ кождого 15-го и послѣднаго дня кождого мѣсяца
Редакція „Администрація подъ Ч. 44 улиця Галицка
Рублисъ звертаются лишь на попередне застереженіе
Оглошання принимаются по цѣнѣ 6 кр. бѣтъ однож-
строчки печатной, въ рубр. „Надослане“ по 20 кр. а. в.
рекламація неошевтаній вольни бѣтъ порта.
Представу и инсераты принимаютъ: У Львовъ Адми-
ністрація „Дѣла“. У Вѣдня Haasenstein & Vogler, WaR-
bachgasse 10; M. Dukes, Knebergasse 13; G. L. Daube &
Co. Singerstrasse 11 а; Rudolf Mosse; F. A. Richter
и Nibelungengasse 4. Въ Франкфуртѣ M. Haasenstein & Vo-
gler, E. L. Daube & Co. Въ Шаржѣ Agence Havas. Въ Рое-
тѣ Редакція „Кіевской Старинѣ“ въ Кіевѣ, почтовѣ
гравія и „Газетне Бюро“ В. Ф. Зама въ Одессѣ Дери-
жавна ул., д. Ралли 9.

**Просимо нашихъ Вп. Предплатникѣвт
о скоре надсыланье предплаты и вы-
ровнанье залеглостей.**

Наше положенье.

IV

Рокъ 1860 привѣсь австрійскимъ народомъ конституцію, а жовтневый дипломъ за-
важуя въ З уступъ увзглядненіе историч-
ныхъ правъ и рѣвнородностей поодинокихъ
коронныхъ краївъ. Надѣвъ Русиновъ на ширшій
права народній отжили на ново, а съ ними и
надѣя на политичный подѣлъ Галичины по-
бѣдѣ административного, которымъ ще въ 1848
годѣ надѣлилъ Русиновъ Бахъ. Не знищивъ
сѧ надѣй и лютовыи патентъ Шмерлинга
въ 1861 р., засновуючій конституційный роз-
вѣй австрійскихъ народовъ и краївъ лишь на
заступництвѣ интересовъ становыхъ. Русины
въ силѣ 48 пословъ явились въ соймѣ краевъ
въ числѣ 12 мужівъ въ вѣденськѣй
радѣ државы. Дессонансе о лютовыи па-
тентѣ умѣвъ Шмерлингъ полагодити обѣцян-
кою даною Русинамъ: „Вдоволѣтся поки-що
административнымъ подѣломъ краю, а поли-
тичный яко зрѣлый овочь упаде вамъ съ ча-
сомъ въ подолокъ самъ отъ себе“ — розумѣ-
я, если пойдете менѣ на руку въ моихъ на-
їреняхъ централістично-нѣмецкихъ. На окон-
чалося все досыть „благополучно“, а сим-
патія Шмерлинга до Русиновъ свѣдчили на-
ять о томъ, що центральне правительство
избуло на литературне ихъ поведенье въ

1850-тихъ рокахъ.
Для поддержаня народного духа заснували проводиръ въ св. Юра вже въ 1861 р. рускій органъ „Слово“. Часопись та станула чисто народнѣмъ грунтъ безъ примѣшкій теоріи Зубрицкого, развивала руске житѣе въ такомъ-же направленю, а животворный духъ літературного движенїя на Українѣ (въ такъїй назовій „новой“ Россіи царя Александра II) дававъ їй и народови не мало силы мораль-ної. Въ тихъ часахъ повстала „Руска Бесѣда“ у Львовѣ, рускій театръ при „Народномъ Дому“ а молодѣжь, надягнувші на себе народный строй, съ ентузіазомъ, який нѣколи позаїше не обявлявся въ подобній силѣ, несла въ край слово и житѣе руске. Самъ редакторъ „Слова“ налагувавъ кованкій яломъ

Давній попы и дяки на Українѣ (Дамше.)

(Ла ма)

(дальше.)

Середъ тои загальнои тяготы, батька постігло горе, котре онъ уважавъ для себе за найтажше. Наша мати зачала хорувати; три роки батько возивъ еи по докторахъ, на довго лишавшася у знаменитого тогдѣ „Михалка“, що живъ Бердачевъ и лѣчавъ хорыхъ травами, и у другого подобного лѣкаря на Подолю. Нарештѣ 1839 р. мати наша умерла. Живо памятаюро опук батька в загальний плачъ сусѣдовъ и парохіян пра еи домовинѣ. Изъ припovѣдання попадей на бльше лишилося у мене въ памяті: „Ой, хто ж памъ такъ красно здоцѣвае!...“ А мужички звѣрьги потомъ згадували, якъ „покойна“ прибрала ихъ до вѣнця, любила съ ними потавцювати на веселю, поспѣвати, повеселитися. Насть дѣти лишилося послія матери четверо: старшому брату было 13 лѣть и онъ учився въ духовно-новѣтской школѣ, слѣдуючому было 8, менѣ лѣтъ, сестрѣ 4 роки. Отець, увесъ розбитый геміт, часто надовго виїзжавъ зъ дому, въ овѣт за очи, або дома пріймавъ товариство, то супровѣ-поповъ, то мужиковъ, заморюючи съ ним хробака. Ми дѣти були на опѣцѣ слугъ и жили по словамъ батька, якъ потерчата“. Не маючи способу дати собѣ раду съ нами дома, батько того самого року, коли менѣ не було ще сѣм лѣтъ, призначивъ и насть двохъ до тої-жь духовної школы, въ котрой учився старшій нашъ братъ.

ПЕДИО

Предплата на „Дѣло“ для Астрии:	для Россіи:
на цѣлый рокъ . . 12 зр.	на цѣлый рокъ . . 12 рубл.
на полвъ року . . 6 зр.	на полвъ року . . 6 рубл.
на четверть року . . 3 зр.	на четверть року . . 3 рубл.
съ дод. „Библіотеки“:	съ дод. „Библіотеки“:
на цѣлый рокъ . . 16 зр.	на цѣлый рокъ . . 16 рубл.
на полвъ року . . 8 зр.	на полвъ року . . 8 рубл.
на четверть року . . 4 зр.	на четверть року . . 4 рубл.
на самъ додатокъ:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рокъ . зр. 5.—	на цѣлый рокъ . . 5 рубл.
на полвъ року . зр. 2·50	на полвъ року . . 2·50 р.
Для Заграницы, окрѣмъ Россіи:	
на цѣлый рокъ	15 зр.
на полвъ року	7·50 зр.
на четверть року	3·75 зр.
съ дод. „Библіотеки“:	на самъ додатокъ:
на цѣлый рокъ . . 19 зр.	на цѣлый рокъ . . 6 зр.
По одному числу 12 кр. а. в.	

однакожь по 1863 роцѣ дневники ихъ выступили съ новыми инкриминаціями. „Хлопоманьскій“ елементъ бувъ имъ не на руку по причинѣ неполагоженыхъ ще справъ сервитутовыхъ, а „очищенье обряду“ або такъ звана „обрядовщина“ була для нихъ пугаломъ схизматицімъ. Не диво отже, що подобно якъ въ 1850-ыхъ рокахъ, такъ и теперь по 1863 роцѣ, посыпались, куды було треба, новій доноси на загалъ руского народа, т. е. на оба сторонництва літературній. Въ доносахъ тихъ стояло написано: „Die ruthenische Literatur hat eine staatsgefährliche Richtung angenommen“. Вѣденський „Вѣстникъ“ ставъ заразъ перестерѣгати Русь Галицку передъ „украинскимъ болотомъ“ и скрѣплявъ сї подозарѣння въ центральному правительству. Ба, навѣть самій „чистителъ“ обряду докоряли не разъ „украинофиламъ“, що ихъ Шевченко бувъ „схизматикъ“ и що за-для того годѣвъ його языкъ впроваджувати въ руску літературу...

(Дальше буде.)

Статистика школьніцтва въ Австріи за рокъ 1882|3.

Оголошена недавно урядовыми жерелами статистика школьнictва за р. 1882/3 подае цѣкавый образъ розвою образованія и науки въ цѣлой монархіи, а портвнующи съ собою рѣвнородній въ складъ монархіи входящій народности, мае такожъ немале значеніе подъ взглядомъ политичнымъ. Подаемо тутъ головній даний, дотычачій школъ народныхъ, такъ якъ даний, относячійся до другихъ науковыхъ заведень, навели мы въ однѣмъ въ поперед-ныхъ чиселъ въ переглядѣ австрійской по-литики.

Въ роцѣ школьнѣмъ 1882/3 выносило чи-
сло дѣтей, обовязанныхъ до науки школьнной
(въ цѣлой монархіи) 3,111.486. Ходило-жъ
дѣйстно до школьнъ народныхъ публичныхъ
2,557.747, до приватныхъ 84,102 разомъ
2,641.849. Замѣтити ту треба, що часть дѣ-
тей, обовязанныхъ въ тѣмъ вѣцѣ ходити до
школьъ народныхъ, ходила вже до школьнъ се-
реднихъ або фаховыхъ промысловыхъ, взгли-
ма подорожникою по падишаху же жицѣ

и рокій и рознородній, лкъ теперъ; за то они були
далеко глубшій отъ теперѣшніхъ, напряженій и по
своїй безвыходності болючій. Мой батько без-
взглядно бокувавъ отъ Поляковъ и давився на
нихъ очима своихъ парохіянъ. Прихапцемъ зай-
мався онъ гооподаркою, домомъ, нашими школъ-
выми потребами, въ которыхъ мало що розумѣвъ,
а головно дѣлився своимъ житіемъ съ церквою

и съ своими парохіянами.

Коли бувъ першій разъ прійшовъ у ового парохію, то въ цѣломъ деканатъ, що складався зъ 18 парохій, бувъ толькo одинъ поспѣ изъ ученыхъ, при тоймъ богословъ, що окончивъ курсъ въ ново-створеной тогдѣ духовнїй семинарії; всѣ прочі були одної школы съ батькомъ моимъ, псалтирники, дяківскї богословы, якъ выражався о себѣ батько. Слѣдуючого року явився другій „богословъ“. Потомъ уже ажъ въ 1840-выхъ рокахъ на мѣсце вымирашихъ „псалтирниківъ“ ишли самі „богословы“, такъ що до початку 1850-тихъ роковъ въ цѣлому деканатъ батько бувъ єдинымъ репрезентантомъ старини въ цѣлой околиці. Я памятаю майже всіхъ суддівъ моего батька — „псалтирниківъ“. Всѣ они ходили въ жовтавыхъ халатахъ съ защепленымъ подсокомъ, въ низькихъ пуховихъ шапкахъ съ широкими крысами и съ цератовимъ покровцемъ зъ верха. Таку одяму одѣжъ носили тогди и богатій жиды и длятого нове поколѣннє овящениковъ, що убиралося вже позади приписаної форми, що навѣть танцювало вже мазура, вальса, польку и кадриля въ рясѣ (реверен-дѣ), згордно называло обратовъ старыхъ людей —

того обстояку, якъ глядѣли они на користи, икъ подати може икъ дѣлать школа, ее оцѣнило пѣйлучше, коли возвѣммо на увагу величину сумы карь, икъ привилегій буди платити родичѣ за непосыпанье дѣтей до школы. Въ тоби роцѣ выжѣрено въ загаль 139.371 карь грошевыѣ въ загальнїй сумѣ 80.555 зр., — бтношенье, якъ бачимо, доволѣ високе. Коли возвѣммо на увагу цѣлу монархію, то припадти буде одна кара на 22 дѣтей; въ поодинокихъ краяхъ представляється бтношенье доволѣ рбнородно, и такъ: въ Буковинѣ привадає одна кара на 12, въ Австрії долїшнїй на 16, въ Чехахъ на 21, въ Зальцбургу на 44 дѣтей. Порівнанье що до числа дѣтей въ школахъ выдѣловыхъ и публичныхъ народныхъ мѣжъ р. 1882 а 1883 виказує на р. 1883 прирбстъ о 51.629 дѣтей, ее значить маїже о 2%. Только въ двохъ краяхъ, а именно въ Моравѣ и Краинѣ число дѣтей, ходящихъ до школы, зменшилось; се однакъ пояснити можна тымъ, що дѣти, уродженій въ р. 1877, котра власне въ р. 1883 найсильнѣйшій контингентъ доставити мали школу, подпадали въ першомъ роцѣ житя епидемічнимъ хоробамъ и що самъ рокъ 1877 зазначився въ сихъ краяхъ сильною смертельностею дѣтей. Сей же загальний результатъ можна помимо того назвати дуже добрымъ, а то тымъ бблѣше, що по призбльшенню числа дѣтей въ школахъ публичныхъ, збльшилося такожъ значно число дѣтей въ школахъ приватныхъ и фаховихъ. Число публичныхъ школъ виносило 15.944 а именно 324 выдѣловыхъ а 15.620 звичайнихъ школъ; дочисливши до сего 944 приватныхъ школъ, одержимо загальне число школъ 16.888 т. зн. одна школа на 184 обовязанихъ до науки дѣтей. Гдрше стоить справа съ числомъ школъ выдѣловыхъ; поважнѣйше число представляють только Австрія долїшна (57), Чехи (171) и Морава (46). Такожъ що

до числа клясь въ поодинокихъ школахъ, только Австрія долѣши и Чехи выказываютъ больше число школъ съ 4, 6 або и 8 клясами, коли тымчасомъ другій край, якъ Галичина, Буковина, Истрія выказываютъ майже переважно самі одноклясові школы. Обставина та свѣдчить о убожествѣ обовязаныхъ до удержання школы громадъ. На 100 школъ народныхъ есть школъ одноклясовыхъ въ Галичинѣ 85·2, на Буковинѣ 82, въ Дальматіи 78·9, въ Чехахъ 35, Австріи долѣшній 37·8. Що до языка выкладового то только въ четырохъ краяхъ бувъ одинъ языкъ выкладовый: въ Австріи долѣшній, горѣшній, Зальцбургу и въ Форарльбергу, при чѣмъ однакъ и то замѣтити треба, что въ четырохъ школахъ Австріи долѣшній выкладано въ низшихъ клясахъ въ части такожь и по чески, а въ Форальбергу була одна школа съ мѣшанымъ италійско-нѣмецкимъ языкомъ выкладовымъ. Въ прочихъ краяхъ представляется число школъ съ розными языками выкладовыми въ слѣдующій способъ: Гализина має 1537 школъ русскихъ, 1238 польскихъ, 34 нѣмецкихъ

халделями. Батько волѣвъ дома лѣтомъ ходити въ сорочцѣ, зимою въ кожусѣ, въ село выходивъ въ якѣмъ довгополомъ сурдугъ, котрый бнъ называвъ *шпенсеромъ*, идучи въ церковь на богослуженье убирали кафтанъ, а рясу державъ только для визиты декана и для поѣздокъ въ мѣсто и завѣгды чомусь уважавъ ту ю часть священническаго костюму „ученою выдумкою“... Всѣ майже „ псалтирники“, котрыхъ я памятаю, вже чули надъ собою неумолиму силу новины и съ сокрушеніемъ сердемъ робили й уступки. Всѣ они вже выховували своихъ сыновъ въ семинаряхъ, бодай въ повѣтовой школѣ, думали отдать свое дочки замужъ за „богоолововъ“, заѣжимъ семинаристамъ давали пить чай а не варенуху, ласкало слухали спѣву ихъ при гитарѣ: „Гляжу я безмолвно на чорную шаль“ и цѣлѣ миріяды безголковыхъ сентиментальныхъ тріо, котрій ще въ часу занимали все музыкальне чувство семинаристовъ. Памятаю только двохъ поповъ, котрій дѣлкомъ ровнодушно относилися до отбывающейся въ краю перемѣны, але одинъ любивъ напиваться, а другій забогатѣвъ на парохіи, що малы велики грунты. Первого послали „муку сѣяти“ (на житѣе въ монастырь) и десь пропавъ а другой умеръ въ свой парохіи, пустивши по свѣту вѣсъ свои дѣти, не давши имъ нѣякон освѣты. Поступка 1839 р. въ нашомъ деканатѣ появился два священника зъ уніятовъ, наверненыхъ на православіе посреду Бабікова.* Тіи уникальни

130 мѣшаныхъ; Чехія: 2520 ческихъ, 2064 нѣмецкихъ; Морава: 1386 ческихъ, 611 нѣмецкихъ; Шлескъ: 205 нѣмецкихъ, 126 польскихъ 112 ческихъ; Буковина: 74 русскихъ, 50 румуньскихъ, 64 мѣшаныхъ, 18 нѣмецкихъ, 3 мадирскій; Дальмагія: 269 сербско-хорватскихъ, 6 италійскихъ; Країна: 221 словенъскихъ, 23 мѣшаныхъ, 20 нѣмецкихъ; Карантія: 251 нѣмецкихъ, 93 мѣшаныхъ; Стирия: 526 нѣмецкихъ, 160 словенъскихъ, 75 мѣшаныхъ; Трієстъ: 22 италійскихъ, 12 словенъскихъ, 2 нѣмецкій; Тироль: 781 нѣмецкихъ, 719 италійскихъ, 28 мѣшаныхъ. Загаломъ будо народныхъ школъ: нѣмецкихъ 6733, ческихъ 4018, русскихъ 1611, польскихъ 1364, италійскихъ 868, словенъскихъ 496, сербско-

хорватскихъ 306, румуньскихъ 53, мадярскихъ 5 и 492 мѣшаныхъ. — Загальне число учителівъ и учительокъ выносило 52.314, именно 40.704 учителівъ и 11.610 учительокъ. — Въ Галичинѣ было на 5,958.907 населени: 15 школъ выдѣловыхъ, 2.924 звичайныхъ школъ народныхъ, 187 школъ приватныхъ, а дѣтей, обовязанныхъ до науки школьной, было 709.941; изъ тихъ ходило дѣйстно до школы только 383.480 дѣтей.

Щоби представити наглядно относиви
всіхъ краївъ коронныхъ Австріи підъ взгля-
домъ школництва въ р. 1882—83 и дати мож-
неть порівнати дані поодинокихъ краївъ.
складаємо все повищий дані въ слѣдуючу по-
рівнюючу табелю:

КРАЇ	Число населения послід конокраїнції зъ 31 грудня 1880 р.	Число народныхъ школъ публичныхъ		Число народныхъ школъ приватныхъ	Персоналъ учительскій въ публичныхъ школахъ народныхъ			Число дѣтей обовіязанихъ до школльної науки	Число дѣтей учащиючихъ дѣйстно до публичныхъ школъ народныхъ
		выдѣло-выхъ	занчані.		загально	учитель	учительки		
Австрія долѣшна	2,330,621	57	1,323	108	7,193	5,029	2,164	324,421	306,771
Австрія горѣшна	759,620	8	480	35	1,952	1,512	440	107,942	103,162
Зальцбургъ	163,570	2	156	17	525	424	101	20,336	18,475
Стирія	1,213,597	4	757	42	2,801	2,206	595	164,258	143,183
Каринтія	348,730	2	342	11	954	811	143	45,949	42,405
Краина	481,243	1	268	11	769	602	167	54,095	43,050
Трієстъ	144,844	4	32	17	214	106	108	18,413	12,895
Гориція и Градиска	211,084	—	144	10	546	421	125	33,358	24,998
Істрия	292,006	1	126	4	463	357	106	27,844	20,043
Тироль	805,176	2	1,523	48	4,037	2,895	1,142	114,307	103,903
Форарльбергъ	107,373	1	192	10	580	401	179	16,039	15,171
Чехи	5,560,819	171	4,413	292	16,666	13,319	3,347	926,532	884,015
Морава	2,153,407	46	1,996	70	5,500	4,851	649	364,326	337,684
Шлеакъ	565,475	4	463	43	1,265	1,027	238	90,666	80,719
Галичина	5,958,907	15	2,924	187	7,611	5,690	1,921	709,941	383,480
Буковина	571,671	1	211	14	579	503	76	69,148	21,169
Далматія	476,101	5	270	25	659	550	109	23,841	16,624
Разомъ	22,144,244	324	15,620	944	52,314	40,704	11,610	3,111,486	2,557,747

ДОПИСИ.

Зъ Сокальщины.

(Народъ протестуе.) Зъ достовѣрного же рела довѣдуюся, что въ староствѣ сокальскому находится 50 протестовъ громадскихъ противъ переведеня сегорѣчныхъ выборовъ до радъ громадскихъ. Сего факту не можна легковажити, бо онъ есть наиболѣшимъ доказомъ якъ и найништій версты въ kraю не могутъ рѣвнодушно дивитися на господарку деякихъ органовъ. Сегорѣчній выборы до радъ державной, при которыхъ за кандидатомъпольскаго комитету агитували урядники старостважъ до найништого возвѣнаго; дальше вирань подписовъ до протесту противъ выбору совѣтскаго п. Мавскаго, секретаремъ сокальской рады повѣтовои, который въ характерѣ якъ наибѣльше урядовомъ сею справою занявши; вѣнци переслѣданье поодинокихъ личностей рускихъ, якъ учительвъ, вйтѣвъ и т. д. за то, что не дали намовитися до голосованія польскимъ кандидатомъ, — все то вызвало невдоволеніе и у найподатливѣшаго простолюдина, который видячи подбну самоволю таежъ въ переведеню радъ громадскихъ майже одноголосно запротестувавъ противъ махинаціи.

певной клики людей. Чи тѣ протесты на що
вздадутся, то вновь ииша рѣчь. Богато громадъ
не дставши сатисфакціи въ староствѣ, отве-
слоя съ протестомъ до намѣстництва, котре
не повинно бы сеи справы маловажити.

Якъ зачуваємо найбільше протестувъ внесено въ тои причины, що виборы до ради громадскихъ отбувалися не добровольно, а в горы були подиктованій черезъ такъ вваних делегатовъ въ староства. Тыми же делегатам робивъ п. староста не ц. к. урядниковъ, а людей, котрій при остатныхъ виборахъ до ради державной найбільше агитували за кандидатомъ польскимъ. Будь що будь нынѣ вже простый хлопъ не дається кривдити на своїм правѣ, длятого сильно протестує.

Зъ Рудчаньскогъ

(Автономія чи дегенеративність?) На направу доробъ прислали правительство до ц. к. староства въ Рудкахъ 5.500 зр. Староство отступило тую суму на работы коло доробъ выдѣлови рады повѣтоваи застерѣгаючи собѣ верховный наглядъ. Работы зачалися при конци червня с. р. Въ польске свято ап. Петра и Павла рада повѣтова свят-и кувала и робота при дорогахъ не отбувалася.

— за то въ руске съято верховныиъ ищ. Патриарха и Павла, дни 11 липня с. р. кардиналъ Ф. Альбрехтъ рады повѣтовои въ порозумѣнію съ губернаторомъ громадскимъ работы въ самыи Рудкахъ, а парохъ о. Левъ Лазуркевичъ, прѣдложивъ разъ двохъ делегатовъ въ церкви до ради и вѣтовои съ просьбою, чтобы работы бывши въ часъ богослуженія занехати. Делегаты дѣлали отповѣдь, что то сама Поляки при работе звонятъ, велике богослуженіе правится, а тутъ заразъ недалако отъ церкви навоинъ идутъ копають ровы. и т. д. Люде идучи до церкви соблазняются... Такъ то власти публичнѣе ряджаютъ публичній работы въ рускѣ съятіи польска, что повѣтъ польскій вдається, прѣдложитъ польска на руской земли... То также прѣдложитъ до згоды Поляковъ съ Русинами, —

Рудецкой радѣ повѣтової вдається, прѣдложитъ польска на руской земли... То также прѣдложитъ до згоды Поляковъ съ Русинами, —

Нова рада повѣтова въ Рудкахъ конституовалася. Маршалкомъ выбранный Альбинъ Райскій, а вице-маршалкомъ а. Янко, сынъзвѣстного посла Рудецкого и Генрика Янка. Бувшого маршалка п. Мечислава Левицкого вробили лишь выдѣловымъ. Рудка вѣстали до выдѣлу зложили свои мандаты. Протесту противъ новыхъ выборовъ до згоды повѣтовои, внесенного Русинами.

ПЕРЕГЛЯДЪ ПОЛИТИЧНИЙ

Австрійско-Угорска Монархія

(Семиградско-угорский языковый конфликт). Семиградской Сасы, которымъ обовязкова наука и школахъ языка угорского выдалась въ неподгото-
вленную и неправильно накиненою, запротестували учи-
тильникою генерального суперинтенданта Тейтса судомъ
обовязкови учиться по угорску. На тиже
должность оцерингендантъ объемноте письмо бѣ-
зъ угорского министра проовѣты Трефорта. Въ пись-
мѣ тѣмъ заявляе министеръ, что правительство у-
горское не може що до науки языка угорского
отступити отъ своей дотечерѣшнои системы, кото-
рымъ отиолѣйше мусить отосувати до Семиград-
скихъ Сасовъ, позаякъ молодѣжь саска звычай-
на удаесь по оконченю школъ гимназіальныхъ до-
границничныхъ университетовъ, въ отки привы-
кнуть оттакъ до краю погляды, просто противъ
интересамъ Угорщины. Министеръ радать оттакъ
суперинтендантowi семиградскому, чтобы присту-
пивъ до заснованя въ Семиградѣ факультетовъ
богословскаго и философичнаго, такъ якъ се
побѣглобы певно емиграціи молодежи до залу-
ничныхъ университетовъ. До сего дѣла прерѣ-
шилъ министеръ отъ угорского правительства
помочь.

(Знижене цѣны пѣзы для учителей въ
лѣзницахъ державныхъ). Въ наслѣдокъ прошаго
моравскаго товариотва педагогичнаго о 50%^{не}
знижене билетовъ єзды для учителей въ портѣ
генеральна дирекція австрійскихъ желѣзницъ
державныхъ, чтобы учителѣ школъ публичныхъ
державныхъ могли уживати такихъ самыхъ цѣ-
нъ и улекшень при єздѣ, якѣ признано реєстри-
томъ министерства торговли зъ дн. 22 маѣ 1865
ц. к. урядникамъ державнымъ. Учителѣ шкілъ
краевыхъ, громадокихъ або приватныхъ можутъ
такожь на прошене, затверджене своею наѣмно-
шою зверхною властию, одержати 50%^{не} зни-
жене цѣны билетовъ єзды на всѣхъ линіяхъ
желѣзницъ державныхъ. До удѣлюваня такихъ цѣ-
нъ уповажнена не только генеральна дирекція

халделями. Батько волѣвъ дома лѣтомъ ходити въ сорочцѣ, зимою въ кожусѣ, въ село выходивъ въ якѣмъ довгополомъ сурдугъ, котрый бнъ называвъ *шпенсеромъ*, идучи въ церковь на богослуженье убирали кафтанъ, а рясу державъ только для визиты декана и для поѣздокъ въ мѣсто и завѣгды чомусь уважавъ ту ю часть священническаго костюму „ученою выдумкою“... Всѣ майже „ псалтирники“, котрыхъ я памятаю, вже чули надъ собою неумолиму силу новины и съ сокрушеніемъ сердемъ робили й уступки. Всѣ они вже выховували своихъ сыновъ въ семинаряхъ, бодай въ повѣтовой школѣ, думали отдать свое дочки замужъ за „богоолововъ“, заѣжимъ семинаристамъ давали пить чай а не варенуху, ласкало слухали спѣву ихъ при гитарѣ: „Гляжу я безмолвно на чорную шаль“ и цѣлѣ миріяды безголковыхъ сентиментальныхъ тріо, котрій ще въ часу занимали все музыкальне чувство семинаристовъ. Памятаю только двохъ поповъ, котрій дѣлкомъ ровнодушно относилися до отбывающейся въ краю перемѣны, але одинъ любивъ напиваться, а другій забогатѣвъ на парохіи, що малы велики грунты. Первого послали „муку сѣяти“ (на житѣе въ монастырь) и десь пропавъ а другой умеръ въ свой парохіи, пустивши по свѣту вѣсъ свои дѣти, не давши имъ нѣякон освѣты. Послѣ 1839 р. въ нашомъ деканатѣ появилися два священника зъ уніятовъ, наверненыхъ на православіе посреду Бабкова.* Тіи уникальны

всякого товаришуаня съ прочимъ духовенствомъ дружили только съ шляхтою, говорили по польски

Батько мой рѣзко отзначувався отъ воѣхъ старыхъ и новыхъ типовъ духовенства. Онъ чувъ рѣшучу потребу образованія дѣтей горячо бажавъ видѣти насы „богословами“. Ходить бувало и думає голосно: „Батько — пасторникъ, а сыны — богословы! Ану, который з нихъ буде и академистомъ!“... Въ такй хвил ему треба було подѣлитися съ кимъ-небудь пріятною думкою и онъ закличе або кого зъ парохіянъ, своихъ пріятелъвъ, або свого дяка: вспытъ по чарцъ, по другой, згадають старину и почне батько: „Зъ моего меншого, — каже — ще и благочинный (деканъ) буде, а може и протопопъ...“ — „Нехай собѣ!“ — отповѣдає на таїкій тамъ Павло Старенський. — „А зъ старшого (мавъ добрий голосъ) будь бы добрий дякъ“. Пожалься Боже, тіи думки дуже затемнювались и тратили свои солодощи для батька, коли онъ рѣвнявъ новину съ стариною. Замѣсть чоловѣкъ въ поважныхъ лѣтахъ, що добре знатъ и шанувавъ народного духа, головою парохіи стававъ молодецъ безъ бороды въ шовковой рясѣ... Давніи попы пріймали парохіянина въ своихъ „покояхъ“ поважного господаря садили по-рядъ съ собою, дѣлили съ нимъ хлѣбъ-соль и задушевну размежеву — нове-жъ поколѣнье „богослововъ“ видѣло въ парохіянахъ только „мужиковъ“, которыхъ

пріймало або въ кухни, на-стоячки, або заводило для принятia ихъ особнїй комнаты, „канцелярії“ де отправляло для нихъ домашнїй церковнї обряды, навѣть св. тайну крещенія. На зборахъ новыхъ священикѣвъ не стало вже мѣоця для „мужика“, за то тутъ були нелюбї „мужикови“ польскї „панки“ та „пôдпанки“ съ овоими „панями“ та „паньонками“, иногда „самъ становый“ або секретарь его, майже все Полякъ; польска мова лѣтала тутъ, грала у всѣхъ на уотахъ, омѣялася панувала. Замѣть давнѣйшихъ набожныхъ пѣсень, теперь на такихъ зборахъ выопѣвувано чувствительнїй романсы, вое „До неї“, або загадувано танцѣ, въ которыхъ ряда развѣвалася от польскою ѿлькою грацію. Зъ проповѣдницѣ за мѣсть олова проостого, грубоватого, але выжопленого прямо зъ душѣ, зъ житя, голосилися вже проповѣди, вынятї изъ стособѣ нагромадженыхъ въ семинаріи, утворенї пооля всѣхъ правилъ „расположенія“, съ пристойными фігурами, трофеями, цитатами зъ св. письма, зъ філософіи, зъ наукъ природничихъ, съ невмолимымъ бичованьемъ роскоши, богатства, амбіаціи, — проповѣдніе послѣ которыхъ слухачѣ тажко взыхали, немовѣ стративши остатный лучъ свѣтла и остатну уть ху въ житю. — „Тьфу, тьфу!“ — сплюсовувавт батько м旤й, нагадуючи всѣ подобнїй рысы нового священичого быту. Тихо и незамѣтно робився той переворотъ передъ очима батька мого, ажъ наречѣ биъ почуковъ ствоненныиъ мовъ обрупомъ

своимъ и цѣлкомъ замкнувся въ свой шарашъ съ своими парохіянами. Онъ не мѣгъ докладъ означити, что ему было незноене въ дуѣ новыи пастырь въ и по овому объяснявъ свои антрапы: „Уотова не знаютъ, на гласы опѣвати не умѣтъ, а про подобныи и не згадуй, — неразъ отиши и канона не вмѣютъ отшукати, — дяки зъ нихъ смѣются... Мужикомъ гордуютъ, съ панами идутся. Вже-жъ лѣпше выпити съ мужикомъ, и съ паномъ... Де-жто, проости Господи, въ субботу пятницю окоромне ѿсть у Ляха... Не то выпити съ мужикомъ по людски, аде навѣтити съ нимъ, анъ сѣсти, анъ поговорити по уѣють, навѣть выганѣбили его не могутъ, и солѣдъ, а только: *что? какъ? мужикъ, суродъ?* Въ церкви правлять, якъ деревянѣ, „мирѣнїи“ сеобѣ цѣдѣ нѣсъ, спѣваютъ то якъ солдаты царскѣ (придворный сиѣвъ)...“ Таки и подобныи беѣдѣ и лноя зъ уотъ батька мого, коли заходилъ про старцу и новицу въ житю духовенства. Особливо прикро стало батькови, коли я и съ братомъ, отавши вже „богословамъ“, оташевидячки хилити до нового поколѣнїя священниковъ. Неразъ бувало, опъ починавъ тогда и нами бесѣду: „И вы будете такими же послами И чого васъ въ семинарии учать? За що тамъ бываютъ?“... Розказуемо батькови про рѣзаки, порядки. Онъ ще больше дивуєсѧ: „Чому жъ всѣ выходячи отти такъ нѣчого не ють?“... Такъ и до смерти лишился ее пытака для батька тяжкою загадкою. (Д. 6.)

види, але въ загалѣ въ дирекціи краевѣ, кож-
най менѣе въ границахъ территоріальнихъ.

(Шобы запобѣгчи надгужитя начальниковъ въ члобѣ зверхности громадской) проектуе красныи выдѣлъ Галичини змѣну §. 64 закона громадскаго. Побоя проекту мае сей §. звучати въ слѣдующій спосѣбъ: "Начальникъ громады отпоручивъ зъ свои дѣланія урядовій громадѣ. Що до порученого объему дѣланія, еотъ онъ такожъ отвѣтствійный правительству. По при тую отвѣтствій начальниковъ, полишаесъ ненарушена отвѣтственность взглядомъ громады у другихъ членовъ зверхности громадской и делегатовъ за занедбай або неточне выполнанье обовязковъ, черезъ начальника имъ порученныхъ. О претеноіяхъ громады до отшкодованья, походящихъ зъ обовязку отвѣтственности, рѣшае въ справахъ объему дѣланія выдѣлъ повѣтовый, а въ справахъ порученого объему дѣланія политична власть повѣтова. Такї рѣшенія, наколи станутся правосильными, таї рѣшенія о зводотахъ раз

такъ рѣшено, правосильный рѣшения о звротахъ разъездовъ, належащихъ громадѣ отъ члена зверхности громадской або делегата, выконуваній бууть въ дорозъ административной.

(Въєнський товариства роботниківъ) поръ-
шилъ изъ збраню своихъ делегатовъ выслати де-
путацію до гр. Таффе и вручити ему адресу съ
дома жаданіями, а именно: загальної амнестії
для всіхъ заудженихъ въ процесахъ соціали-
стичныхъ (съ винкою злочинцівъ) а такожь за-
ведення загального голосування. Въ адресъ заявля-
ть роботники, що вимъ належито репрезентація
і голосъ въ тѣлахъ законодавчихъ, що они хо-
чуть легальною дорогою змагати до польпшення
суспольно-економичнихъ относинъ, черезъ що
отберуть воякій вилывъ пропагандѣ, посли же
покликани зъ помежи роботниківъ, не будуть
поддувати жару національныхъ спорівъ, а будуть
занятись виключно загально - економичними
 справами.

ЗАГРАНИЦЯ.

Россія О зъездѣ Александра III. съ цѣса-
ремъ австрійскимъ только разовъ вже газети пи-
сали и знову откликували, что трудно догадатися,
до на цѣлой справѣ есть правдивого. Недавно
зазначено повне невдоволеніе царя Александра
III. по поводу становища Австріи до спору аф-
ганскаго и се мало бути причиною, что царь
постановивъ бувъ не приѣзджати до Австріи,
оттакъ говорено знову, что внутрѣшне положе-
ніе Россіи не дозволяло на таку подорожь. Въ
ицу найновѣйшихъ вѣстей воѣ тѣ мнеміи пере-
ходы суть лишь простою выдумкою нѣмецкихъ
газетъ и царь Александръ III. мае таки дѣй-

НОВИНКИ

Щ выѣде сего лѣта съ царицею до Kieva а
присутніость царской пары на полудни россійской
имперіи подастъ случайнѣсть до зѣзды царя
съ цѣсаремъ австрійскимъ въ якимъ мѣсце
на територіи австрійской. Часть и мѣсце отвѣ-
шъ россійского царя съ цѣсаремъ австрійскимъ
на сей поры ще не назначеній. — Гр. Толстой не
обѣщалъ ще справъ министерства дѣлъ внутрѣш-
нихъ, якъ мы се доносили — вже въ короткомъ
мѣсяцѣ, але донерва позно въ осени, бо хочь станъ
то здоровія и значно поправився, то все таки
ещь потребуетъ трохи отпочинку и выѣзжаетъ для
того на село. Такъ само выѣзжаетъ также на село
на отпусткою министеръ Гирсь, позаякъ найваж-
айша справа — переговоры съ Англією такъ
же полагоджены, що не потребуютъ конче его
присутности. На жаданье лорда Сальсберого Рос-

— Зъ Перемышля надойшла сегодня депеша Львова, що Сянъ сильно прибуває и коли сло потреває хочь трохи довше, можна оподівати

— Испыты учительский до школъ народныхъ, звайныхъ и выдѣловыхъ, зачнутся при львовск

жидко на село; его мѣсце обойме тымъ часомъ в. Блангали. — Комисія жидовска підъ проводомъ гр. Палена ухвалила слѣдующе внесеніе: Жидамъ позволялъся проживати свободно въ цѣлой Россіи, але підъ сими трема условіями: 1) Жидамъ не вольно входити въ які-нѣбудь относины съ скарбомъ, щобы не деморализували урядниковъ; 2) Жидамъ не вольно занимatisя выробомъ и торго-злею напитковъ, щобы не деморализували народъ и роботяговъ; 3) пакъ тимъ же

— Зъ Бучача пишуть: Правыборцѣ села Коропца внесоли були по причинѣ многихъ неправильностей и надѣужить пѣдчасъ правыборовъ престъ до ц. к. староства въ Бучачи, домагающи новыхъ выборовъ. Староство откинуло протестъ правыборцѣ внесоли жалобу до ц. к. прокураторія въ Станиславовѣ.

чима подданными российской державы. — Пожары въ Россіи проявились въ послѣднихъ дніяхъ знову сильнѣйше. Дня 25 с. и. згорѣло въ Харковѣ 300 домовъ, при чёмъ не обойшлось и безъ жертвъ въ людехъ; згорѣло колькохъ старшихъ людей и колько дѣтей.

Нѣмецчина. Приѣздъ цѣсаря Вильгельма до Гастанъ давъ, якъ звѣстно, случайность зѣзды цѣсаря австрійскаго съ нѣмецкимъ. Зѣздъ сей наступитъ по вѣй имовѣрности въ Ишль. Такъ бодай бажае собѣ того цѣсарь нѣмецкій; чи однакожъ лѣкарь на се згодяется, не знати. Въ зѣздѣ сѣмъ мають такожъ взяти участъ гр. Кальюка, кн. Бисмаркъ и оба предсѣдатель кабинета гр. Таффе и Тисса. Чи однакожъ и зѣздъ сихъ мужѣвъ стану наступитъ въ Ишль або Гастанъ, доси ще не порѣшено; певною лишь рѣчю, що зѣздъ такій мае отбутися мимо заперечень деякихъ офиціозныхъ газетъ. — Намѣстникъ Альзаціи и Лотарингіи именований кн. Кюдинкъ Гогенльоге-Шидлингсфирстъ, дотеперѣш-

раторіи въ Станиславовъ.

— Галицка ц. и. краева рада школьнаго училищъ удаватись до Велеграду на вѣче народныхъ учителѣвъ, скликане на 12 и 13 л. серпня с. р., бо то вѣче буде мати характеръ чисто политичный.

— Цѣсарь удѣливъ зъ галицкого фонду религійнаго подмоги слѣдуючимъ вдовамъ по священикахъ Ел. Левицкой, вдовѣ по пароху зъ Пѣстыня рѣчно 60 зр.; Ем. Корецкой, вдовѣ по пароху зъ Теря и Ант. Носковокой, вдовѣ по пароху зъ Мыкова рѣчно по 80 зр.; Мальвинѣ Стрыйской, вдовѣ по пароху зъ Копачинець, Амаліи Кмициевичъ, вдовѣ по пароху зъ Монастыря, Кристианѣ Туркевичъ, вдовѣ по пароху зъ Книгиничъ, Марії Подлускѣй, вдовѣ по пароху зъ Попелѣвъ Стефаніи Василевской, вдовѣ по пароху зъ Домостискъ рѣчно по 60 зр.; Ем. Обушкевичевѣ вдовѣ по пароху зъ Шоломыѣ, Марії Дудыкевичѣй, вдовѣ по пароху зъ Глибовичъ и Людвікомъ Кевечевой, вдовѣ по пароху зъ Залѣвоной Воробчино 50 зр.

— Въ Половомъ, староства Камънка струмиловъ, звязалася читальня народна. Перші загальні збори отбулися 14 (26) липня с. р.

— П. Симеона Труша, учителя при гимназії в Бучачи, выслала сими днями на свой коштъ комісія физіографична въ Krakowѣ въ околицѣ над правымъ берегомъ Буга для збору тамошньої флоры и збиранія важнѣйшихъ и характеристи-
ческихъ рослинъ. Припорученъ то послѣдувало въ той подготавкѣ, что п. Трушъ занимается отъ довше-
го часу дослѣдами флоры и помѣщавъ свои тру-
ды (Флора околиць Львова, Золочева и Бучача
въ чаюописи природничой "Космостъ".

— Страшне нещастство лутилось мало посля донесеня газетъ сими днями въ Снятынѣ. Сынъ тамошнаго податкового адъюнкта приѣхавши на вакаціи зъ школъ, затративъ побачь якоись еккурзіи батькови его любимого пса. Розгнѣваний батько загрозивъ сынови, що безъ пса не має вижно що вертатись домовъ. Сынъ не могучи отшукати пса, уточився зъ страху передъ батьковскимъ гнѣвомъ — а батько, дознавшиесь о томъ, выстріломъ зъ револьверу отобравъ обѣ житє.

дивный видъ представляла саля росправъ львовскаго суду для справъ карныхъ. На лавѣ обжалованныхъ засѣло 41 халатниковъ, замои сметанки семицкои супольности олавногого мѣста Олещиць. Прокураторія державна обжалувала ихъ провину збѣговиска зъ §. 283 з. к. поповнену въ той способъ, що на дни 28 вересня 1884 громадно напали на жандарма въ хвили, коли сей хтѣвъ отставити одного олещицкого жида, засудженого правосильно на 24 годинъ арешту, до суду за-для отсидження кары. Причиною, для котрої обжалованій такъ сильно обстали за своимъ однѣвѣрцемъ было то, що влаоне 28 вересня 1884 обходили жиды велике овято судного дня, въ который то день кождый зъ нихъ переводить весь часъ въ синагозѣ на молитвахъ, арештованье оже одного зъ нихъ въ сей влаоне день уважали они нарушенiemъ своего религійного культу и зѣ отси пойшла цѣла авантюра. Трибуналъ не увзглянувъ однакъ такои обороны обжалованныхъ и зѣ судивъ головногого проводника збѣговиска на чѣтыри мѣсяцѣ а прочихъ 40 обжалованныхъ по 1 днѣвъ арешту. Противъ сему засудови заложили оборонцѣ обжалованныхъ жалобу неважности и дѣликъ що до вимѣру кары.

— Красні горы коссівскі! — а Гуцулъ привезный до нихъ якъ дитина до рѣдной ненъки. Ти-шо-жъ! Голодъ выганяе его часто на долы шкати хлѣба, котрого ему тѣ красні верхи да не могутъ. Нужда заганяе его не разъ даже въ Россію або Молдавію на зароботки тяжкія та горкія, зъ которыхъ хосенъ мають хипавки-експлоататоры. Дня 26 с. м. выѣздило Коссова шѣсть возовъ великихъ, наполненныхъ нашими бѣдняками-верховинцами въ далеку Молдавію на зароботки. На каждомъ было якихъ на менше 20 людей. Мѣжъ ними видѣвъ ты крѣкіхъ мужѣвъ та легинѣвъ, то малыхъ паробчиковъ та дѣвчата. Сумный образъ станувъ перечима. Одній знайшовши отраду въ сивую спѣву ли та галасували, а другій зъ плачу заходилися за ними юрба матерей та молодиць бѣжучи слезами заливалася. Здавалось, что то вояки на воду идутъ. Видко невесела ихъ доля чекае на чинѣ, коли жаль сердѣ тисне то за синими грами то зъ боязни цердѣ непевною судьбою, когдѣ неодного легиня на чужой сторонцѣ посередъ тяжкои працѣ та експлоатациї повалить о землю мовь вихоръ сильного дуба. Лишь одинъ чоловѣкъ факторъ съ лицемъ яснѣючимъ зъ радости супровождавъ тыхъ бѣдняковъ — бо его жде золотагорода. Сумна доля нашихъ Гуцуловъ.

— Въ справѣ увязненія п. Олександра Кониського въ Волочискахъ помѣстила вчера „Gazeta Nag.“ слѣдуючу дінь: „„Огъ особы, котра вчера повернула зъ Кіевъ довѣдусою о слѣдуючої пригодѣ, показуючої въ сумнѣмъ свѣтлѣ нашей относини. „Дня 20 липня перѣездивъ я черезъ пограничну комору россійску, Волочиска. Въ однѣмъ возѣ зо мною ѿхавъ писатель рускій п. Олександръ Кониській. Задові ми вѣшли на комору и отдали овои паспорти, заразъ вхопили п. Кониського два жандарми и отвели до другои комнаты. Я мавъ тоговельнї дѣла въ Волочискахъ и они мене задержали до другого дня. Стараюся я отже вивѣдатъ урядниковъ коморы о причинѣ тои пригоди, котре вѣхъ проѣздящихъ дуже сильно вразилъ. Оповѣдали менѣ, що якійсь редакторъ „rossyjskого“ дневника у Львовѣ приславъ до Волочиска до кіевской коменди жандармерії доносе, що Кониській буде везти до Россії революційнї проклямациіи польскї та книжки рускї, печатанї въ Женевѣ, и въ наслѣдокъ того арештовано Кониського. Жандарми арештувавши его, розбралі діниага, проклямациї не знайшли нѣякихъ, книжки

нага, прокламаций не знали никакихъ, книжки
руской забрали, але межи ними здаєсь не було ан-
одної женевою. Кониського въ ночи замкнули
до нечиотого товарового вагону для худобы (?), по-
ставивши на сторожи двохъ жандармовъ. Рано
коля его выведено, мавъ выглядати, якъ мученикъ
не подобный до себе самого. Приклекано до неп-
лѣкаря и по оглядинахъ выдано до Києва. Жандар-
мерія волочиска, не знайшовши нѣчого цѣкавогъ,
нарѣкає на денунціатора львовского, а ревидували
уже строго, навѣть цигара (шкобряній) ломила, гля-
даючи, чи въ нихъ не буде укритыхъ прокламацій. Въ Києвѣ я бувъ въ „дворянокомъ клубѣ“
а исторію, котрои я бувъ съвѣткомъ, чувъ я тамъ
оповѣдану съ обуреньемъ и съ тими додатками
що денунціації були не только отъ того редак-
тора зо Львова ; дальше, що Кониського, хоть ні
чого при нѣмъ не знайдено, держать въ домо-
вомъ арештѣ підъ сторожею ; що за кожду (?) де-
нунціацію згаданому редакторови платятъ 10
рубльвъ, для того онъ виписує несответрений исто-

рів. И такъ теперь мае немало клоупоту завдавати кіевской поліції денунціація на професора кіевскогого університету Антоновича, добре нотованого у правительства, о котрому донѣсь, що разомъ съ львовскимъ професоромъ Шараневичемъ разъ-на-разъ пересиджуе у гр. Войтѣха Дѣдушицкого, укладаючи спольну програму порозумѣння съ Поляками.“ — Только пише „Gazeta Nag.“. Додаємо бѣть себѣ, що проф. Вол. Антоновичъ дѣйотно пробуває бѣть повтора тиждня у Львовѣ, задержавшись тутъ въ переїздѣ на чотыри мѣсяцѣ до Італії для поратовання нарушеного тяжкою працею здоровя. Яко археологъ и историкъ справдѣ, о сколько намъ звѣстно, найбѣльше сходиться бѣть съ историкомъ д-ромъ Шараневичемъ, бѣдивъ съ нимъ оглядати княжескій руини въ Звенигородѣ, а передъ колькома днями пойхавъ съ нимъ до Галича, але щобы оба тѣ достойній мужъ науки пересиджували у гр. Войтѣха Дѣдушицкого, котрый у Львовѣ и не живе, и укладали съ нимъ плянъ якоись угоды, — се можна назвати просто неправдою. Не знаємо, але можемо остаточно допустити, що оба професоры могли може и бачитися коли симъ часомъ съ гр. В. Дѣдушицкимъ, яко ц. к. консерваторомъ галицкимъ и предсѣдателемъ зѣзду археологично-го, але щобы дръ Шараневичъ або Вол. Антоновичъ (авторъ печатаної недавно въ „Дѣлѣ“ критики повѣсти „Ogniem i шieczem“) робили съ нимъ якоись угоды политичної натуры, се ще разъ кажемо, доносчикъ высавѣ-бы просто зъ пальца. Примѣтити тутъ ще мусимо, що дръ Ісидоръ Шараневичъ бѣть якогось часу попавъ въ неласку у редакції „Нов. Пролома“. Такъ н. пр. въ вчерашиомъ числѣ бѣть пише, що „нѣть дня, въ которомъ хотя одинъ послѣдователь Лоюоли не посѣтилъ бы книжной лавки, канцеляріи или даже приватной кватири сеніора Ставр. института. Наши люди любопытныи що до причины тѣхъ посѣщеній и начинаютъ приходити на розличныи домыслы, а нѣкоторыи (?) даже предполагаютъ, що ученики Лоюоли желали бы принятись также за „реформу“ Ставроигії, если бы имъ удалось между членами той же найти своего рода Сарницкого, которому, якъ оказуетса, съ іезуитами весьма хорошо.“ Чи се все мала-бы бути правда?! Той дръ Шараневичъ, що проводивъ недавно депутатії василіяльской у Вѣдни, мавъ-бы статися другимъ Сарницкимъ?! Щось оно въ цѣлой той писаниї „Нов. Пролома“ крыєся загадочного! Сеніортъ дръ Шараневичъ симъ могъ-бы то най-

— Да правда?... „Новый Проломъ“ у вчерашнімъ числѣ такъ пише по поводу замѣтки въ „Дѣлѣ“ о арестованю п. Конисскаго въ Волочискахъ: „Въ вчерашнемъ номерѣ сообщаетъ „Дѣло“, что на границѣ Россіи въ Волочискахъ арестовано украинскаго писателя п. Олекоандра Конисскаго и то будтобы вслѣдствіе доноса напечатанного въ „Новомъ Проломѣ“ (и въ „Словѣ“ — Ред. „Дѣла“). Намъ неизвѣстна причина арестованья п. Конисскаго, но можемъ сказать, ссылаясь на свидѣтельство нашихъ читателей, что о пребываніи его во Львовѣ и вообще въ Галичинѣ не упоминалъ „Новый Проломъ“ ни однимъ словомъ. Затѣмъ разминулося „Дѣло“ съ правою... и т. д.“ — Погляньмо, чи справдѣ разминулося „Дѣло“ съ правою? „Слово“ въ ч. 65 зъ 30 л. червня помѣстило по поводу пещастного „Спаси-Біг“ на стѣнѣ воспита-лища звѣстку, що то „Спаси-Біг“ выроди-лося „въ нахиленой до баламутныхъ мрій го-ловцѣ“ учительницы панни Ш.-ръ, которая еще мягка народовчиха, чѣмъ самъ Драгомановъ — и на тѣмъ конець. „Новый Проломъ“ же въ ч. 246 зъ 1 л. липня написавъ: „Куріозъ „Спа-си Біг“ имѣлъ глубшое значеніе, нежели на первій взглядъ казалось бы, именно въ виду при-сутствія на испытѣ одного „діяча“ изъ Малороссіи, посѣщающаго ежегодно (!) нашу Галичину во время испытovъ въ томъ институ-тѣ. Къ нему должно бытъ относилось то поздра-женіе...“ — а дальше вже въ той-же самой статейцѣ говорится о „вкраїні“ о „закулисовыхъ сдѣлкахъ“, „смѣтью“, „нигилизмѣ“ — въ т. д. Донерва по тѣмъ открытю „Нов. Пролома“ дня 1 л. липня, „Слово“ въ ч. 66 зъ 2 лат. липня по-мѣтило звѣстный доносъ въ статейцѣ „Украин-скій гость“, де только ширше розвело (звѣстно, для конкуренціи!) геніяльне открытье „Нового Пролома“ и вже „діяча“ назвало проого Конис-кимъ и закричало „Polizei, Polizei!“... Мы наво-димо числа и днѣ выходу „Нов. Пролома“ и „Сло-ва“ — кождому даємо можнотувати правдивоѣсть нашихъ цитатовъ и переовѣдчию, чи „Дѣло“ разминулося съ правою, чи на ре-дакціи „Нов. Пролома“ чомусь теперъ уже чупри-на горить, коли въ живѣ очи выпираюся, що въ „Нов. Проломѣ“ о п. Конискому не будо и загадки.

— Куренда противъ о. Ивана Наумовича выолана
вже до урядовъ деканальныхъ. Сказано въ нѣй,
що ионеже о. Иванъ Наумовичъ въ вызначеномъ
речинци однозначномъ не вырѣкся блудовъ, який
исповѣдавъ, и послѣ формуляря надбсланого зъ
Риму не зложивъ прилюдного вѣроисповѣданя, то
въ мысль рѣшения св. конгрегаціи митрополичій
ординаріятъ оповѣщае, що о. Ив. Наумовичъ остає
подъ клятвою и въ отлученю отъ церкви за-для
свои наклоннооти до росколу и неподуху св.
ап. преотолови. Куренда (ч. 440) датована 5 лиц-
ня 1885. — О. Наумовичъ прибувъ изъ Києва до
Львова и на дописъ зъ Києва до „Gazet-ы Наг.“
(ч. 170) помѣстивъ въ „Словѣ“ отповѣдь, де за-
являє, що та доцію неправдива. Признає, що
бувъ у митрополита Платона; сербского митро-
полита Михаила не заставъ дома; у шефа жан-
дармерії не бувъ; о посаду игумена не мігъ
отаратися, бо онъ чоловѣкъ семейный: на нашого

иши антикварии — это лиши чаровница „Бах. Роб.” — также якоря румунского, который, и не приводил к королю, приводил к таинству от знаниям удовольствия. Можно было бы, что король румунский руководил тут патротомом до этого антиквариата, лишь не зная, что там, — не бывало антиквариата Румунская, не берлинская Империя, но до этого таинства бывшего короля приводили лишь самыя мажи берлинской и доказанной бактерии. Даже эти Галиции так же как и на Буковине находятся, видно чужие люди добра коло добра красивого и культуры красивой, съ тымъ да и дадутъ, что земли пороховиты позади отъ нихъ именемъ а можетъ и молокомъ плывущи Галичина и земли Буковини могутъ жить агломерами минувшими.. Для нихъ будь и того!

— Марты въ буру Братства съ. о. Николая въ Станиславовѣ, выпущенный отъ 1-го марта с. р.: Вир. о. І. Абрамовскій, парохъ въ Тысменица 5-зр.; Ви. и. др. М. Бучинскій и др. Ключенка въ Станиславовѣ 5-зр.; Ви. и. Вас. Нагорный изъ лежитъ на землю въ монастырѣ 1-зр.; Ви. и. Петрушинъ, учитель пар. шк. въ Новицѣ 6-зр.; Ви. и. І. Даць, секретарь магистрату въ Городенѣ 1-зр.; Вир. о. и. док. П. Гиль, парохъ въ Шерешевѣ, членъ въкладки 3-зр. а также складку отъ: Ви. о. Бориславскаго 1-зр., Мочулскаго 1-зр., Балька 1-зр., Лободы 1-зр., Городянскаго 1-зр., Караванскаго 1-зр., Сваническаго 1-зр., Гиль 1-зр., Тышинскаго 60-кр., Балька изъ Капустинца 60-кр., Дубровинскаго 50-кр., Чаплинскаго 50-кр. и Превоцкаго 20-кр. Решта отъ Станиславовскаго Рады поэтовъ (изъ асигнованій запомога въ загальную суму 300-зр.) 100-зр.; Вир. о. Коллановскій, парохъ въ Хомичи 20-зр.; Ви. о. Маланюкъ, парохъ въ Павлівки 210-зр.; Вир. о. док. Л. Маціївскій, парохъ въ Коропецѣ 2-зр.; Выдаѣтъ красивый запомога, ухвалену Ви. Симонъ 300-зр.; Вир. о. и. док. Гула въ Борщевѣ 5-зр.; Вир. о. син. С. Ткачунськъ въ Борщевѣ 3-зр.; Вир. о. Т. Петрушевичъ, парохъ въ Белогорії 150-зр.; Ви. и. Топольницкій, ц. к. судія въ Ходоровѣ 5-зр. Въ тѣмъ же часъ надѣлали Ви. о. Романовичъ изъ Рыпинки 2-киль въ 20-дни сирра и 8-литровъ фасоли. — Длуючи К. Т. Датчанікъ за ихъ щедрія жертвъ, Выдаѣтъ Братство поручась тую его проводовъ отдану Буроу дальній благословленіи П. Т. Патріотъ въ новій школѣ році. — Станиславовъ днія 3 (15) липня 1885. Т. Шамковскій, предсѣдатель Братства съ. о. О. Николая.

— Представляю на выдаѣніе рукоюми богословами изъзвѣти а. заг. „Кобзарь” зложили дальше П. Т. о. Левъ Цегельскій, прих. въ Голосківичахъ; Кость Арабашинъ; Володимиръ Антоновичъ, проф. університету, Катерина Мельникъ, Марія Пантелеевна въ Києвѣ; М. Левицкій въ Княжескому; Григорій Княжескій въ Лавочноге; Фердинандъ Баченскій въ Старого Сана; о. Іванъ Гураль, священникъ Золочевъ; виція „Проблемъ” въ Тернополі; Кароль Ігнатівскій, проф. гімн. въ Тернополі; С. Домбровскій, півецъ въ Гусятинѣ; Юлія Левиць въ Перегинському; А. Красуцькій, урядникъ краківського товариства уважаєніе; Книгарня Гуровівича и Шмідта въ Львовѣ; Федоръ Йоземарскій, учитель гімн. въ Кишиневѣ и Н. Подувиць, учитель гімн. въ Полтаві (по 2 примѣрники).

— Дробъ звѣти. Громада Кронівна, поз. золотника, дарувавъ цвѣаръ въ приватныхъ земляхъ 150-зр. запомога на будову приходового дому. — Въ Мошковѣ, поз. сокальского згордьо сими днами на обширѣ доброкомъ двѣ столовы и шинхайръ; школа 5.000-зр.; огень, здесъ бувъ подложенъ. — Наабольшу школу зробивъ градъ у вождій Галичини; о сколько доси можна будо оконстатувати, въ Яблоновѣ коло Конопицівъ въ маєтку кн. Чарторыйскаго. Краківське товариство асекураціе зликають тамъ школу на 25.000-зр. — Въ Колонії звалимно два дому и приютили розвалинами 16 родинъ, до 70 осб.; въ житлѣ сихъ домівъ належали до якої робігническій. — За висміяньемъ телеграмъ гратуаційнихъ до Чехівъ американськихъ, засуджено въ Праздній чотирьохъ однорічнихъ охотниківъ зъ 28-полку на 21 а пятьнадцять другихъ на 8 днівъ арешту въ касарні. — П. Володимиръ Манастырокій, дотеперійшій нотарій въ Жидачевѣ, обізвавъ нотарія въ Рогатинѣ. — Днія 25 л. с. м. бѣхуло въ Краковѣ вічнечане п. Александра Мишуга, звѣстного генера, съ пою Марію Гловацико въ кошті Кармелитівъ. — Днія Іванъ Манастырокій, кандидатъ адвокатій въ Станиславовѣ, поїїчавши минувшого тиждня съ пою Суханекъ въ Станиславовѣ. — Въ Переїмши поїїчавши днія 21 л. липня Федіка Казія за замордованіе власнихъ родичівъ. — Кардиналъ Іванъ, бувшій секретарь отчизни, умеръ въ Римѣ. — На холеру въ Ісманії захоронувало днія 25 л. с. м. 3732 особы, а умерло 782.

Вѣсти зъ Аепархії Львовской.

Презенту на Губинъ получивъ о. Стефанъ Гавацкій, пар. Імельницкій, отъ тамошнаго колегіи Христофа Вартановича.

Декретъ на завѣдателя Пілоніанъ, док. золотниковъ, получивъ о. Левъ Чемеринський.

Весільний яко завѣдатель въ Кіїданцяхъ, док. збораского о. Ник. Демчишинъ, а о. Теоф. Любичкій увільненій.

Отпуску для поратованія здоровія получивъ о. Ник. Оговенскій, сотрудникъ въ Чернівцяхъ на 5 недель.

Митроп. консисторія воставила до ц. и. намѣтництва о згоду на каноничну інституцію для запрещеній оо.: Терапонта Котовича

на Підберезії, док. харбеско-загородскаго; Андрея Суміна за Володівъ, док. тысменицкаго и Теодора Леонтовича за Малхівъ, док. харбеско-загородскаго.

Пригадай на міжнародніхъ годинахъ на каноничну інституцію для запрещеній оо.: Тараша о. Іоана Стоцкого и Олексія.

Господарство, торговля и промисль.

— Стать урожаєть въ краю въ загородніхъ. Міжъ частыхъ яль въ тучі градовихъ, урожаєтъ сего року високий, яль доси, доси добре, а дальший зборъ запозиціїа такожъ не зле. Великомъ недоброю для життя єсть то, що все почало вже наразі добривати и не можна всіму дати ради. Ше пакъ, особливознанку вже зовсімъ зібрали а въ ділянкахъ сторонахъ високо засаджено и називати вже ціпредні, хоча попытъ доси ще слабий. На Підб. продавано нову іншицію по 7-зр. а Балкі рільничій въ Тернополі продаває для 26 с. м. 500 кірбіць іншиції по 7-зр. 50-кр. за граніцю є доставкою за 10-днівъ. — Жито такожъ вже досягло вже вѣдь найскорішого збору. Зерно въ богатихъ сторонахъ дуже красне и позне, и можна сподіватися доброго намолоту. Въ Самбірському зібрали 9-кірб. зъ морга. — Ячмінь вже доси вже зерно добре. Буйна ячменя позагалі въ деякіхъ сторонахъ єсть бурі. Въ Переїмскомъ зібрали вже половину а въ іншихъ сторонахъ краю почали вже такожъ якощі. — Овесъ посуди добрый. — Горохъ, бобъ, бобікъ и гречка переважно добра. — Барабахъ обіцяють добрый урожай. — Конюшина потерпала вже засухи а зборъ менший єсть торічного.

Черезъ редакцію „Дѣла” прислали:

— На Рускій Правотар Ауничі П. Т. Л. Волинській, профектъ семінарія духовної въ Переїмши 3-25-зр.

— На Словарь Жалехівського П. Т. о. К. Сѣлєцкій въ Жужелі 2-зр.

— Для більшихъ учениківъ рускої гімназії П. Т. А. К. въ З. 2-50-зр.

— На Рускій бурсу въ Тернополі П. Т. Садора, Маріїка и Цецілія въ Криворівні 3-зр.

Переписка Редакціи и Адміністрації.

Вл. Мих. Кус. въ Зал. До кінця року прійде намъ що лише 4-зр. 80-кр. — Вс. Ма. Чап. въ Поп. Теперь заплачено до кінця марта 1885 р. — Вс. П. Тр. въ Коп. Въ нашихъ книгахъ переведено все, якъ сьвѣтъ; похібка зайшла въ справоздачахъ. — Вл. И. Вах. въ С. Звіботна адреса: Будьль, п. Снятинъ.

Съ симъ числомъ розсыдаєши Влов. Предплатникамъ „Бібліотеки вайзшампінітнихъ повѣстей” 15 и 16 аркушъ повѣстії гр. Алекс. Толстого „Князь Серебряній”.

Аптека РУКЕРА во Львовѣ

поручас 1315 56-?

Порошокъ дамскій парискій по 50-кр., Lohse'a по 80-кр., Ravissante'a по 60-кр. въ вдаєнії виробу по 40-кр.

Маріянъ Авдіїковскій
лѣкарь ветеринарії
замешкавъ и отбуває практику ветери-
нарійну
въ Калуші.

Матерії на одѣжь

лиши въ траволі вовни вовчою для мужчины об-
сядного росту

3-10 метри | за зр. 4-96 кр. за добримъ вовни вовчою
| въ 8 — , въ лініонъ вовни вовчою;
| въ 10 — , въ тонкимъ вовни вовчою
| въ 12-40 , въ дуже тонкимъ вовни вовчою .

Підклади до подорожні за штуку зр. 4, 5, 8 ажъ до зр. 12. — Дуже крою одѣжъ, сподії, іберінгери, матерії на сурати и плащі въ дону, тіль, лідінъ, комісъ, камгаріт, шовіт, трико, сукна для дамъ и на білары, перуанські доскинъ поручас

Заложений Joh. Stikarofsky, — 1866. —

Складъ фабрічний въ Бернѣ.

Взори франції. Карти изорії для павільонівъ інформації. За посланіємъ на зміні 10-зр.

Франції.

Я маю завѣдьми складъ сукна більше якъ за 150.000-зр. а. в. и тому легко зрозуміти, що въ моїй весільній тороговії позбояє богато вестінівъ, які останки спускати по богатої коштіві зібрали більше 1-2 метровъ, які вже змішані таїдомъ въ іншихъ ціннахъ. Каждий розумно мыслячій чоловікъ мусить зміркувати за такихъ малыхъ останківъ єсть можна жадінські вібріції посплати, бо прієзди приблизною часу якого-бы не лішилися. Для того єсть то чистий обманъ, коли фірми сукна інвернууютъ о вібріціяхъ єсть останківъ и въ такихъ случаїахъ суть тѣ взори отбити въ постіль въ інші останківъ въ цілі такого постільного суть зро-
умій.

Останки, які не годяться можуть отмінити або відсылати гроші.

Кореспонденції принимаються на мовахъ: ін-
женерські, угорські, чеські, польські, італійські и фран-
цузські.

1311 (28-24)

Оливу машинову

до
ЛІКОМОБІЛЬ,
молотъ лінъ ручныхъ,
ТАРТАКАВЪ,
млынъ паровихъ и водныхъ
и въ загаль до всякого іншого ужитку
въ господарствѣ,

Смаровило

до осей желѣзныхъ,

Сѣрчаній мѣдикъ
(синій камінь)

такожъ гуртомъ якъ и частими поручас

по найдешевшихъ ціннахъ

Складъ фабрічний ФАРБЪ, ЛІКЕ-
РОВЪ, ПОКОСТЪВЪ, ХЕМІКАЛІЙ,
КІШОНЬ ГУМОВИХЪ и АРТИКУ-
ЛОВЪ БРОВАРСКИХЪ, заразомъ и
торговля матеріаловъ.

ГІБНЕРЪ И ГАНКЕ

1407 у Львовѣ, 4-?

Ринокъ ч. 38.

Ц. к. генеральна дирекція
австрійскихъ жежѣнцій державныхъ
Вильно въ плану вже важній єсть 1 червня 1885.
Потіль мішаній є 6 год. рано до Стрыя.
Потіль особовий є 11 год. 25 мін. передъ полуднемъ до
Стрыя, Станиславова, Хиррова.
Потіль особ. є 7 год. 10 мін. вечоромъ до Стрыя, Станиславова, Густини, Хиррова.

Приходитъ до Львова:

Приходитъ до Станиславова:

Приходитъ до Стани